SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS ET DOMINI NOSTRI DOMINI CLEMENTIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPÆ XIII.

LITERÆ DECRETALES

SUPER

CANONIZATIONE,

B. JOSEPHI CALASANCTII A MATRE DEI

Fundatoris Ordinis Clericorum Regularium Scholarum Piarum.

ROMÆ MDCCLXVII.

Ex Tygraphia Reverendæ Cameræ Apoſtolicæ.

CLEMENS EPISCOPUS.

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

ADmirabilis sane Omnipotentis Dei providentia, tum in constituenda, tum in sarta tectaque servanda Ecclesia, quam Christus acquisivit sanguine suo, jam inde ab ejus primordio ad hanc usque diem illustribus, & præclarissimis, ut ab omnibus facile conspici possent, sese prodidit argumentis. Per omnes enim ætates benignissimus Deus homines in ea sanctissimos excitavit, qui studio alienæ salutis incensi juvandis quoquomodo fidelibus adlaborarent. Quum autem cujuslibet ætatis homines Sanctorum virorum studio atque opera indigeant, ne ignorantiæ tenebris obcæcati meliora non videant, vel etiam si videant, a concupiscentia sua abstracti, & illecti deteriora sequantur; tenera profecto & puerilis ætas singula rem quamdam & præcipuam curam requirit, ne sibi relicta atque inculta, voluptatum lenocinio, paulatim ad vitia defluat, sensus quippe & cogitatio humani cordis in malum prona sunt ab adolescentia sua. Quapropter tametsi Christus Dominus omnes promiscue ad se accedentes humanissime exciperet, pueros tamen eximio

quodam amore complectens, sinite, iquit, parvulos venire ad me'. Novissime vero cum rediturus ad Patrem Beato Apostolo Petro quem Vicarium in Terris suum constituerat, Ecclesiam sibi carissimam regendam, & pascendam committeret, Oves quidem, per quas Adulti intelliguntur, non amplius quam semel, Agnos vero quibus Pueri designantur, semel atque iterum commendavit.

Itaque quū B. JOSEPH CALASANCTIUS a MATRE DEI, genere doctrinâ, virtute præstans, secum animo reputaret in optima puerorum institutione spem. Reipublicæ Christianæ certissimam positam esse, & pueros videret, inopes præsertim, atque infimæ sortis, propterea quod idoneâ, & singulari disciplinâ carerent, velut Agnos sine Pastore hac illac errabundos, & vagos facile ad vitia deflectere, pro eo, quo flagrabat, alienæ salutis studio hanc sibi, despicabilem forte apud homines, apud Deum vero gloriosam provinciam deposcens, ad eosdem, a teneris usque annis literis ac pietate informandos animum appulit. Et primo quidem suâ, atque aliorum ab se conductorum operâ usus est ad id muneris, in quo nimirum charitas simul, atque humilitas mutuam sibi operā dabant. At processu tēporis reputās piū istud opus defuncto sibi superstes esse non posse; novum in Ecclesia Dei Regularem Ordinem excogitavit, sapienter, & per summam patientiam instituit, cujus labore atque industriâ, quod sancte ipse & utiliter inchoasset, in omne deinceps tempus maneret. Quot autem, quantosque labores exhauserit, ut cogitata perficeret, quam constanti animo aspera quæque toleraverit, quam præclara denique virtutum omnium, cunctis quidem fidelibus, sed suis potissimum Filiis monumenta reliquerit, dici vix potest.

Quapropter quum bonorum operum Author idem, & largissimus renumerator Deus, qui BEATUM hunc Servum suum tot, & tam præclaris virtutibus decoravit, easdem subinde, editis per ipsius Servi sui invocationem miraculis ostendere, & palam facere dignatus fuerit, Nos idcirco virtutum, & miraculorum examine habito perquam diligenti, in cosilium adscitis,

tis Veneralibus Fratribus Nnstris S.R.E. Cardinalibus, auditis etiam Patriarchis, & pluribus Achiepiscopis & Episcopis in Urbe congregatis, ac divino Spiritu humiliter invocato, eundem B. JOSEPHUM Sanctorum numero adscribimus, atq; eo, qui Domesticos Dei decet, in Cælesti Curia honore & cultu prosequendum esse statuimus & declaramus.

BEATUS hic Servus Dei Peraltæ Salis Aragoniæ Oppido non incelebri, anno a reparata salute MDLVI. Parentibus natus est antiqua nobilitate clarissimis. Jam inde a teneris annis suavitate morum, lenitate, patientia, precandi studio, cultu Deiparæ singulari, qualis futurus esset haud obscure indicavit. Grandiuscula mox ætate pueros munusculis ad sese alliciens avocare a vitiis, ad virtutem impellere, ad Dei cultum hortari solebat, ut proinde Sancti apud omnes nomen & famam adeptus, instituendo ab se Ordini producere quodammodo videretur. Humaniorm artium doctrinâ satis jam excultus ad præstantiores Jurisprudentiæ, ac Theologiæ facultates animum appulit, atque in iis quidem nulli secundus; innocentiâ vero, castimoniâ, integritate morum supra cæteros eminebat. Quod enim tempus plerique adolescentum ludis atque otio, religionis ille ac pietatis officiis impertiebat. Solitudinis studiosus continebat se domi, nisi vel ad templum pietas (quod frequens erat) vel necessitudo, studiorumque communio ad æqualium quandoque consuetudinem, & colloquium vocaret. Neque vero in illo aut modestiæ comitas, aut comitati modestia officiebat. Largissima erat in eo erga inopes, atque egenos misericordia. Ardor animi erga res divinas præsertim cum ad Sacra Mysteria. uti crebro solebat, accederet, ita ex vultu ipso atque ore emicabat, ut in admirationem sui oculos intuentium raperet. Pudor autem prorsus in eo singularis, ut vel in tenera adhuc ætate, morbo licet urgente, nemini unquam, ne Matri quidem curpusculi ipsius partem ullam adspicere nudam licuerit.

Ilerdæ non aliâ utique, quam eximiæ suæ commendatione virtutis, cunctis quum Magistrorum, tum Condiscipulorū suffragiis universæ studiosæ juventuti præfectus ac princeps

renunciatus, ejusmodi honore, ac munere sic functus est, ut qua voce, qua exemplo (quod quidem suavissimum, idemq; efficacissimum monendi genus est) segnes ad studia, dissidentes ad concordiam, improbos ad virtutem adhortaretur. Et quidem industriæ suæ fructum tulit, quem maxime optarat. Alia enim jam facies extitit juventutis in Scholis, in Templis, in Nosocomiis, ut propterea qui tam præclare meritum de Scholis JOSEPHUM susciperent, eumdem veluti delapsum e Cœlo Angelum venerarentur.

Itaque coram eo nemo erat, qui impudenter dicere aliquid, vel indecore facere auderet. Tam spectatam virtutem, ac præsertim animi castimoniam teterrimus humangeneris hostis ferre non poterat. Itaque ad eam labefactandam usus est impudentiâ nobilis cujusdam fœminæ, quam JOSEPHUS veterem suæ cum familia illius necessitudinem retinens, invisere subinde consueverat. Sed castissimus Juvenis blandientis fœminæ illecebras tantâ animi exhorrescentis constantiâ elusit, ac respuit, ut non satis haberet, quod e domo illa, tanquam ex infami scopulo sese proripuisset; nisi etiam ex Urbe ipsa, uti præstitit, aliò demigraret, ut alterius magis, vel famæ, vel pudicitiæ, quam castimoniæ suæ periculum declinaret. Post gratias igitur impense actas Deiparæ, cujus tam præsentem in eo discrimine opem expertus erat, instaurato etiam virginitatis voto, statim Complutum profectus est, ubi novum innoxio quamtumvis corpori ciliciis, inediâ, vigiliis bellum indixit.

Peracto denique studiorum curriculo, laureâ donatus, tametsi nondum Sacris majoribus initiatus ab Episcopo Jaccæ socius laborum adscitus est, non sine magna Diœcesis utilitate. Jamvero mortuo Fratre sine liberis, a Parente in spem Familiæ destinatus ad nuptias, morbo intervenienle periculoso atque ancipiti, ab iis sese expedivit. Quum enim ad mortem decumberet, in eo temporis articulo facile a Parente JOSEPHUS obtinuit, ut si convalesceret, cœlibem agere vitam liceret. Itaq; præter omnem opinionem recuperatâ valetudine Sacrorum Ordinũ susceptione ut primũ potuit, totũ se Deo mancipavit. Neq;

vero

verò diu licuit JOSEPHO sibi uni vacare. Cognita enim illius pietas, sapientia, integritas fecit ut a pluribus Episcopis in Pastoralis sollicitudinis partem advocaretur. Quibus ille quidē non mediocri laborum fructu operam egregie navavit, præsertim in Urgellensi Diœcesi, quum commissū sibi peculiaris asperrimorū locorū visitationis munus expleret. Multa sibi relata in melius, multa provisa prudenter, magnis propterea exhaustis laboribus, atque adeo non semel adito vitæ periculo. Barcinonem deinde Regiâ missus authoritate scissā in factiones duas Civitatem, atque in mutuas mox cædes fœdissime ruituram (quod optare magis, quam sperare Cives possent) ad concordiam & pacem consilio, & fusis ad Deum precibus revocavit. Charitatis hoc & prudentiæ; illud animi demissionis fuit, quod, ut paratos sibi honores defugeret, oculis, atque aspectui plaudentium sibi Civium sese subducens, Urgellam statim rever us est, a qua tamen majus quoddam humilitati suæ instare ab Rege periculum suspicatus, ob rem tantam jam pervulgatam, haud ita multo post proficiscens ætatis suæ anno secundo supra trigesimum Romam, quò divinitus vocabatur, se contulit.

Vitam in Urbe JOSEPHUS absconditam cogitabat: sed a Cardinali Columna, qui præstantiam illius ab Episcopo Urgellensi cognoverat, in Aulam suam adscitus est, ut sibi Theologus a studiis, ac Fratris Filio præterea optimæ spei adolescentulo morum magister esset. Verum non is erat JOSEPHUS, qui Aulæ honoribus caperetur, cum non semel Dignitates amplissimas repudiaverit. Illud enim sibi proposuerat jam dudum ut Deo maximè, & prôximorum saluti inserviret. Itaq; ut ampla laborum, & meritorum seges suppeteret, quinque se celeberrimis Romæ sodalitatibus adscribi voluit, earumq; Sanctissimas leges sublevandis pauperibus, invisendis ægris, erudiendis agrestibus, ac plebeiis tam sedulo, ac naviter observabat, ut incenso suo studio cæteros omnes ad eadem charitatis officia inflāmaret. Grassante per Urbē lue, hic enim vero, si umquam antea, quid christiana charitas possit, maxime ostendit. Nullum enim ab eo erga ægros, & pauperes officium defuit. Qua quidem in re misericordiæ, atq; humilitatis assidua erat exerci-

tio. Talis namq; ac tantus vir, onustum cibariis, ac pharmacis asellum per vias agere, & cum Sancto Camillo de Lillis, cui se socium addiderat, ad egentium, atque ægrotantium domos deferre nequaquam erubescebat. Neque vero cum juvandis proximis tantum temporis impertiret; spatiũ illi deerat ad ea, quæ cultus Dei sunt, obeunda. Etenim ut præter cætera, quæ sibi proposuerat, Religionis officia, septem Urbis Ecclesias, quod a multis jam annis solemne habebat, inviseret, e nocturna quiete partem sibi maximam detrahebat.

Sed majus profecto aliquid, quod non ad Urbem modo, sed ad Christianã Rempublicã pertineret, JOSEPHUS aggressus est. Quum enim vir æternæ proximorũ salutis maxime studiosus videret pueros, præsertim infimæ sortis necessaria instructione carere; qua ex re cũ inscitia passim vitia inolescerent, primo quidem sũmpto suo Magistros quæsivit, qui pueros, præeunte ipso, ac pauperrimos sibi deposcente, primis literarum, ac christianæ doctrinæ elementis imbuerent. Sed quum id ad tempus dumtaxat, & paucis profuturum intelligeret, novum quoddam Institutum meditatus est, cujus operâ assidua illa charitatis in edocendis adolescentibus exercitatio perpetua maneret: quod quidem Institutum, cum peculiarem potissimum profiteatur curam circa puerorum eruditionem, adeo ab omnibus commendari, & expeti cœpit, ut ipse JOSEPH adhuc vivens in septem Provincias late per Orbem diffusas, benedicente Domino, propagatum conspexerit.

Sed quam multas, quamque acerbas ob eam rem a domesticis ipsis, nedum ab aliis injurias, calumniasque pertulerit, haud facile dictu est. Illud sit instar omnium quod felicis recordationis Benedictus XIV. Prædecessor Noster, ut perhibent, aspera quæque atque indigna, quæ Servo Dei ad extremam usque ætatem subeunda fuerunt, animo reputans; JOSEPHUM Jobum alterum appellare non dubitavit. Hujusmodi autem incredibilis patientia. atquê animi æquitas tunc maximè enituit, cum ex infanda calumniatoris nequissimi delatione cõprehensus, ac tota spectante Urbe, satellitum manu stipatus, ad carceres perductus fuit, ut hominibus quidẽ ludibrio, Angelis

vero

vero admirationi esse & gaudio. Etenim mitissimo atque humillimo viro, qui statim compertus innocens, ut impactæ calumniæ labes abstergeretur, summo cum honore cunctis plaudentibus domum reductus est, expetendum id magis visum fuit, quam dolendum. Illud utique dolendum maxime, atq; acerbum accidit, quod vineam ab se tanto labore, ac studio plantatam, quæq; palmites suos longe lateq; extenderat, dissipatam jam, atq; a singulari Fero pene exterminatam conspexit.

Attamen in his etiam rerum asperitatibus ne vestigium quidem de gradu constantiæ dejectus, ostendit quam vere scriptum sit: Justum non contristare quidquid acciderit. Contumeliis enim & conviciis lacessitus impudentissimis, ita se gerebat, ut iis delectari videretur. Obtrectatoribus suis, quos coercere facile potuisset, non aliam rependit vicem, quam quæ à Christo præscripta est, ut bene scilicet precaretur iis, à quibus injuriam acceperat. Sed & Deus ipsi tam admirabili patientiæ cœlestem aliquam vel in terris mercedem rependit. Deiparam enim cum puero JESU videre meruit sibi, & commissis suæ disciplinæ adolescentulis benedicentem. Illius modo vultus inter orandum, modo corpus totum, dum Sacris operatur, cœlesti lumine circumfusum, atq; e terra sublime conspectum est. Illum in cubiculo preces fundentem Beatissima Virgo adspectu, alloquioq; suo recreavit. Dono præterea Prophetiæ non caruit, qua vel futura prædiceret, vel arcana cordium penetraret. Absentibus invocatus præsto erat. Filiis suis pariter longo licet intervallo disjunctis aderat, ut vel moneret, si quid forte delinquissent, vel Parantibus ad eum scribere in ipso articulo temporis responderet. Ejus item contactus ægrotantibus salutaris erat, præsentia Dœmonibus formidolosa.

Sed jam suprema dies aderat, qua JOSEPHUS ejusdem præscius, post labores tam multos, post tam longas ærumnas sempiterna quiete ac beatitudine potiretur. Itaq; correptus morbo, quem Medici levem, & ultimum ipse affirmabat, Christianarum virtutum, earumq; maxime, quæ id tempus posceret in occursum Domini parare se impense studebat. Morbi autem vim non patientia modo ipsius: atque animi æquitas, sed etiam

Beatissimæ Virginis, aliorumq; cœlitum visiones suavissimæ leniebant. Inter eas porro illa utiq; jucundissima, qua eadem Dei Mater sese illi conspiciendam dedit, complurium, qui religiosæ illius disciplinæ Alumni fuerant numero comitata. Aliâ præterea visione Servum suum Deipara cum Sanctissimo Filio suo recreavit, pollicita insuper fore ut Ordo ab ipso institutus, de quo sollicitus erat, ne forte interiret, protegente se refloresceret. Quod quidem, cum ad erigendos in spem suos magnopere pertineret, existimavit se salvâ modestiâ posse id eisdem palam facere, atq; adeo debere. Sanctissimo deinde Corporis Christi viatico roboratus quatuor e suis Alumnis in Vaticanum mittendos duxit: duos quidem qui Sancti Apostolorum Principis æneam Statuam venerari pium illius pedibus osculum darent, ceu testem Catholicæ Romanæ Fidei, in qua emori, uti vixerat Josephus optabat: alios vero duos, qui a Sūmo Pontifice Christi Vicario plenam culpæ omnis, ac pœnæ remissionem, ipsius nomine peterent, atq; impetrarent. Sacrâ denùm unctione munitus, lacrymas inter, ac preces suorum, sublatis ad Cælum oculis, & pendentis e cruce Christi imaginem osculatus, post invocationē suavissimi Jesu nominis ter iteratam, sui compos, & sensibus valens, pacatissimum Conditori suo spiritum reddidit, octavo Kalendas Septembris anni Domini MDCXLVIII. Illud autem sane admirabile quod e tam cari Parentis obitu non mæror, ut assolet, sed inusitata quædam lætitia filiorum ipsius animos repente occupavit, manantibus jam præ gaudio lacrymis, quas antea dolor expresserat. Defuncti corpus majestatē quādam præseferens rapiebat oculos, suavemq; ac cælestē utiq; odorē efflabat. Jamverò virginalis illius eximii pudoris etiamsi alia nulla, dum inter mortales ageret, indicia extarent, illud unum satis abundeq; foret, quod mortuus edidit planè admirandum. Quum enim Cadaver, detracto ut ablui posset indusio nudatū esset, manus illius dextera, nullo alterius impulsu, statim partes eas cooperuit, quas verecundia conspicere vetat: atq; ut evidentius adhuc tam singulare pudoris studium appareret, dimotâ per eos, qui aderant, mortui dexterâ, sinistra pariter nemine impellēte ad partes eas obtegēdas dexteræ vicē supplevit.

Jam-

Jamvero cum SERVI DEI corpus ad Sacram Ædem Sancti Pantoleonis afferretur, quadriennis puer: En Sanctus inclamavit, ore lactenti, en Sanctus advenit. Magnus deinde concursus totius ferme Urbis ad funus illius celebrandum, præsertim post miracula, quæ complura statim patrari per invocationem SERVI DEI cœpta sunt. Quæ cum ad aures felicis recordationis Innocentii Papæ X. Prædecessoris Nostri pervenissent, tum ipsius, tum Cardinalis in Urbe, ejusq; Districtu Vicarii nomine Religiosis ipsius Filiis, qui spectatores, ac testes extiterant, demandata cura est, ut ea fideliter, atq; accurate perscriberentur, ad eorum deinde, quorũ interest, examen debitũ revocanda. Quum autẽ novis indies miraculis SERVI DEI Sanctitas coruscaret, ejusq; fama increbesceret, Cardinalis primũ in Urbe Vicarii, Apostolica deinde authoritate cœptũ est agi de Virtutũ illius excellentia. Quæ quidem cum in Congregatione S. R. E. Cardinalium Sacris Ritibus præposita, communi Patrũ judicio ad heroicũ gradum pertigisse constaret, sanctæ memoriæ Benedictus XIII. Prædecessor Noster eorumdem judiciũ decreto suo confirmavit die octava Septẽbris MDCCXXVIII. In Miracula deinde authoritate Apostolica per tres Episcopos inquisitum, iisq; rite in acta relatis, ac duobus ex illis Patrum suffragio dignis probatu compertis, ejusdẽ memoriæ Benedictus XIV. Noster item Prædecessor, consulto multis præcibus Deo, Patrum judicium, acceptâ divinitus authoritate, ratum habuit, atque approbavit die Maji decima anni MDCCXLVIII.

Ac primum quidem Miraculum patratũ est in Margaritha Tanteri Virgine Florentina, quæ decenni aneurismatâ in ultimũ vitæ discrimen adducta, post imploratã JOSEPHI opẽ, puncto tẽporis integrã valetudinẽ recuperavit. Miraculũ alterum conspectum est in Christina Ceccherina Virgine ex eadẽ itidẽ Civitate Moniali, inter eas, quæ Cappucinæ vocantur. Hæc enim per septennium variis simul morbis implicita, ut immobilis jam citra spẽ ullã decumberet, opitulante JOSEPHO, perfecte atq; integre, divinitus repente convaluit. Quum igitur de JOSEPHI virtutum heroica excellentia, & perspicua miraculorũ nota satis abundeq; constaret, laudatus Benedictus XIV. nihil amplius cunctandũ ratus, die VII. Augusti anni ejusdem

MDCCX-

MDCCXLVIII. datis Apostolicis literis, JOSEPHUM Beatorum fastis adscripsit.

Sed novis subinde cœlestibus signis, Servi Sui Sanctitatē Deo declarante, ut reliqui summi honores JOSEPHO decerni possent, authoritate Apostolica de recentioribus, quæ ferebantur per eumdem patrata miracula, quæstio de more instituta est quâ feliciter expletâ, duo potissimum præ cæteris Patrū Sacrorum Rituum Congregationi præpositorum calculo probatū digna sunt habita, & Nos ipsi probavimus die xxv. Maji MDCCLXVI. Ac primū quidē editū est in Maria-Constantia Caminati Genuensi Uirgine, Moniali in Monasterio Ordinis Sanctæ Claræ extra mænia Civitatis Tuderti. Phtisim illa jamdudum paterna in domo contraxerat, quam aliquamdiu dissimulatam celare amplius non potuit. pet undecim ipsos annos, assidua febris deteriora in diem symptomata tertium morbi illius gradū clare indicantia; Scirrhus in jecore duro extrinsecus, & late suso tumore se pandens, aliaq; exinde subnascentia morborū genera eò jam ægrā adduxerant, ut pelle dumtaxat atque ossibus, nulla prætera corporis parte constare videretur. Itaq; non semel extremo sacramentorum subsidio munita, nihil jā aliud opperiri poterat, quam ut e consumpto corpore anima demigraret. Sed desperatā humanitus valetudinem pia Monialis per BEATUM JOSEPHUM divinitus est consecuta. Quum enim brevi, quā morbus in lectulo sineret, novemdiali prece illius se patrocinio commendasset, die ipsâ, quæ nona & postrema erat instituta præcationis, placide consopita, & somno (quod numquā antea contigerat) diu producto, morbi vim omnem discussam sensit. Eodem tempore color vultui, vires corpori redditæ, quodq; magis utiq; mirandum fuit, caro non modo restituta, sed ea visa est addita, quæ fortasse nunquam extiterat. Neq; vero integra tantū fuit valetudo, sed etiā perpetua.

Altera superans naturæ vim sanatio contigit Vincentiæ Buada Valentinæ. Hæc enim tres vel quatuor annos nata, ex gravi lapsu; (dum per ludum ab imprudenti quopiam jactatur in area. & excipitur) luxatis aliquot spinalis medullæ vertebris, gravibus primū morbis, perfectâ dein cōprehensa fuit paralysi, ita qridē, ut crura ob interclusos succi vitalis meatus, ari-

da

da jã ac penè lignea motũ & ſenſũ omnẽ amiſiſſent. Converſa igitur puella ad cœleſtem opem, quandoquidem in humanis remediis nulla jam reliqua ſpes erat, novemdiali obſequio BEATI JOSEPHI auxilium implorat. Eo peracto, nondum tamen compos voti facta erat: Sed Patre admovente, brevi adhuc fuſa prece, ea ipſa die, momento temporis motum, ſenſum, & quod mirandum eſt magis; carnem recuperavit.

Poſt hæc ejuſdem Congregationis generalis die XXIII. menſis Septembris anni proximi elapſi coram Nobis habitæ conſilium audivimus. an juxta conſultiſſimas leges a Prædeceſſoribus Noſtris ipſi Congregationi præſcriptas, tuto ad BEATI JOSEPHI Canonizationem procedi poſſet, & quamvis In ea ſuffragium ferentes unanimi conſenſu id affirmaverint, nihilominus, ut accuratius cauſam perpenderemus, precibuſque cum noſtris, tum aliorum in re tanti momenti Divinum promereremur auxilium, nonniſi die XII. ſubſequentis menſis Octobris decretum, quo ad ſolemnem BEATI JOSEPHI Canonizationem, ſervatis ſervandis, quandocumque procedi poſſet, edi juſſimus.

Interim vero Chariſſimus in Chriſto Filius Noſter Carolus Hiſpaniarum Rex Catholicus, ut hoc decretum ad effectũ perduceretur, ſe ſummopere optare Nobis ſignificavit: ac dilecti filii Ordinis Clericorum Regularium Scholarum Piarum Superiores proprio, & cunctorum illius Profeſſorum nomine aſſiduas Nobis preces porrigebant humillimas, ut eum, a quo divini numinis afflatu leges exemplo ſuo confirmatas acceperant, ſupremo tandem cultu decoratum conſpicerent, & venerarentur.

Ut itaque quod ſupererat, ad Sacrorum Canonum normã & juxta venerabilia eorundem Prædeceſſorum Noſtrorum inſtituta perficeremus, univerſi primum Collegii Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium conſilium exquiſivimus in Conſiſtorio Secreto die XXVII. Aprilis proxime preteriti habito, in quo Nos ipſi ſummam virtutum, & miraculorum BEATI JOSEPHI, nec non ſeriem eorum omnium, quæ in ejus cauſa geſta fuerant, ipſis expoſuimus, cunctiſque adſentientibus, ut ad ſupremam graviſſimo huic negotio manum imponendam progrederemur, quamplures Venerabiles Fratres Archiepiſcopos, & Epiſcopos ex univerſa ferme Italia in Urbem accivimus,

vimus, eos quoque antequam definitivam sententiam ferremus in consilium adhibituri.

Hi omnes causam totam perdidicerunt, tum ex peroratione in Consistorio publico die VII. mensis Maji proxime preteriti coram Nobis habita a dilecto filio Alexandro Tozzi Nostræ Consistorialis Aulæ Advocato, tum ex plena, accurataque relatione gestorum, & virtutum BEATI JOSEPHI, cũ Miraculis e Tabulario sæpedictæ Congregationis Sacrorum Rituum desumpta, quæ typis impressa singulis tradita fuit.

Coacto propterea die prima proxime etiam elapsi mensis Junii semipublico Consistorio, in quo præter eorumdem Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Collegium, omnes itidem Patriarchæ, Archiepiscopi, & Episcopi, qui hac ipsa de causa in Urbe aderant, sessionem habuere, factaque omnibus dicendæ sententiæ potestate, spectabilem hujusmodi Consacerdotum coronam summa consensione audivimus ad BEATI JOSEPHI Canonizationem Nos adhortantem. Qua de re omnium suffragia proprio singulorum chirographo subscripta colligi, & in Tabullarium Romanæ Ecclesiæ referri jussimus: mandantes præterea dilectis filiis Sedis Apostolicæ Notariis, ut super solemni actu publica instrumenta conficerent.

Indictâ deinde ad perficiendum Canonizationis Actum hodierna die, qua solemnia Coronationis nostræ recurrunt, postquam superiori hebdomada per triduum omnes Christifideles ad jejunium hortati fueramus, tribus Patriarchalibus Basilicis designatis cum plenariæ Indulgentiæ concessione, ut ad impetrandum Divini Spiritus lumen Fideles ipsi suas nostris adderent preces. Hac demum die congregatis in Vaticano omnibus utriusque Cleri Ordinibus, & Curiæ, ac Aulæ nostræ Proceribus, præcipue vero Venerabilibus Fratribus Nostris S.R.E.Cardinalibus Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, solemni supplicatioue divinam Majestatem exorantes ad Basilicam Principis Apostolorum processimus. Ibi autem cum dilectus Filius Noster Carolus Tituli S. Clementis S. R. E. Presbyter Cardinalis Rezzonico nuncupatus ejusdem S. R.E. Camerarius, pro Canonizatione impetranda Procurator designatus enixa Christianorum Principum, Antistitum, Capitulorum, Ecclesiarum, Magistratuumque, ac totius

Ordi-

Ordinis Clericorum Regularium Scholarum Piarum vota, atq; preces Nobis obtulerit pro solemni Canonizatione ipsius BEATI JOSEPHI, ac etiam BEATORUM JOANNIS CANTII, JOSEPHI A CUPERTINO, HIERONYMI ÆMILIANI, SERAPHINI A MONTE GRARIO, AB ASCULO denominati & JOANNÆ FRACISCÆ FREMIOT DE CHANTAL, Nosq; semel, iterum, ac tertio rogaverit, ut exoptatam dudum sententiam pronuntiantes, commune gaudium expleremus. Ideo Nos implorato prius universæ cœlestis Curiæ præsidio, & advocato cum gemitibus Paraclyto Spiritu, eoque sic inspirante, ad honorem Sanctæ & Individuæ Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicæ, Religionis augmentũ, authoritate Domini Nostri Jesu Christi, Beatorum Apostolorũ Petri & Pauli, ac Nostra, B. JOSEPHUM CAALSANCTIUM A MATRE DEI Ordinis Clericorum Regulsrium Schorum Piarum Fundatorem, omni christianarum virtutum genere ornatum, de re christiana optime meritum, cælestium donorum copiâ, & miraculorum gloriâ prælustrem, Sanctum esse definiendo prenunciavimus, & una cum prædictis JOANME CANTIO, JOSEPHO A CUPERTINO, HIERONYMO ÆMILIANI, SERAPHINO A MONTE GRANARIO, AB ASCULO denominato, & JOANNA FRANCISCA FREMIOT DE CHANTAL, Sanctorum Ecclesiæ fastis adscripsimus. Decernentes, juxta Benedicti XIV. Prædecessoris præfati literas, ipsius SANCTI JOSEPHI CALASANCTII memoriam Sexto Kalendas Septembris, qua nimirûm die illius Corpus tumulo demandatum fuit, in universa Ecclesia quotannis recolendam esse, ac ritu debito celebrandam. Ac omnibus Christifidelibus, qui in Ecclesia Sancta Pantaleonis de Urbe nostra, ubi SANCTI JOSEPHI mortales exuviæ coluntur, eadem designata die religiose accedent ac Deum Optimum Maximum juxta Nostram, & Piæ Matris Ecclesiæ mentem precati fuerint, Indulgentiam septem annorum, & totidem quadragenarum perpetuo in forma Ecclesiæ consueta concessimus.

Mox decantato pro debita gratiarum actione laudis, & confessionis Hymno, ad Aram Basilicæ Maximam supra Sacratissimam Principis Apostolorum Confessionem incruentam salutis huma-

humani generis hoftiam oblaturi reverenter acceffimus, & facta eorundem Sanctorum fpeciali commemomoratione poft Evangelicam lectionem a Diaconibus latinâ, & græcâ linguâ decantatam, jufta & fancta exultatione fpiritus fenfimus Nos impelli, ut Venerabilem Sacerdotum coronam, & Populum univerfum, quem Religionis ftudium, atque Apoftolicæ Sedis reverentia non ex Urbe modo, fed ex longinquis etiam Regionibus attraxerat; ad eorundem Sanctorum virtutes imitandas, & Patrocinium promerendum, Paterno affectu breviter adhortari, & accendere conaremur. Denique inexhaufti Ecclefiæ thefauri divitias in eos qui adftabant Fideles veluti effundentes, Plenariam omnium peccatorum Indulgentiam, & remiffionem mefericorditer in Domino conceffimus.

In hac autem tum noftræ, tum Populi totius Fidelis juftiffima exultatione noftræ huic Urbi dilectiffimæ alia profecto quædam peculiaris eft caufa, cur non modo S. JOSEPHO, fed etiam fibi magnopere gratularetur. Solatium eft enim non parvi utique faciendum, quod venerabile JOSEPHI corpus apud Nos extat, quafi amoris erga Nos fui perenne pignus, & monumentum. Nam etfi ubique Terrarum Cœlites clientibus fuis opem impertiantur, ibi tamen & uberius id, & frequentius præftare folent, ubi corpore hoc eft aliqua fui parte adhuc refident. Ad JOSEPHI ergo tumulum in anguftiis, in periculis, in rebus dubiis quisque accedat, per hæc præfertim tam plena ærumnis, & calamitatibus tempora, nec dubitet, quin cum ex iis, quæ paffus eft, tam multa, tam afpera, patientiam didicit in Terris agens; regnantem modo gloriofum in fupernis ædibus pium erga fe, & propitium experiatur.

Quoniam vero poft prolatam a Nobis Canonizationis fententiam, ab eodem Cardinale Procuratore Nobis humiliter fupplicatum fuit, ut fuper præmiffis omnibus Apoftolicas literas perpetuo valituras decernere, & edere dignaremur; ideo Nos juftiffimæ annuentes petitioni, præfentium tenore omnia & fingula præmiffa confirmamus, roboramus, atq; iterum ftatuimus, decernimus, atque univerfæ Catholicæ Ecclefiæ denunciamus. Mandantes, ut earundem præfentium exemplis, etiam impreffis, manu alicujus Notarii publici fubfcriptis, & figillo

Perfo-

Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis eadem prorsus fides ab omnibus habeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostræ definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum, Annno Incarnationis Dominicæ MDCCLXVII. Decimoseptimo Kalendas Augusti Pontificatus Nostri Anno Decimo.

✠ Ego Clemens Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

L. ✠ S.

✠ *Ego C. A. Episcopus Ostien. & Veliternen. Card. Cavalchini, Sacri Collegii Decanus.*
✠ *Ego F. M. Episcopus Portuen. & S. Rufinæ Card. Lantes.*
✠ *Ego J. F. Episcopus Sabien. Card. Albani.*
✠ *Ego H. Episcopus Tusculan. Card. Dux Eboracensis S. R. E. Vicecancellarius.*

✠ *Ego*

✠ Ego F. Episcopus Albanen. Cardinalis Seebellonus.
✠ Ego J. F. Episcopus Prænestin. Card. Stuppanius.
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠
✠ Ego C. Tit. S. Clementis Presbyter Card. Rezzonico S. R. E. Camerarius.
✠ Ego F. M. Tit. Sancti Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis de Rubeis.
✠
✠
✠ Ego J. M. Tit. S. Alexii Presbyter Card. Castelli.
✠ Ego C. Tit. Sancti Petri ad Viucula Presbyter Cardinalis Elephantutius.
✠ Ego P. H. Tit. SSmæ Trinitatis in Mont Pincio Presbyter Card. Guglielmi.
✠ Ego P. P. Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Card. de Comitibus.
✠
✠ Ego Fr. L. Basilicæ Sanctorum XII. Apostolorum Presbyter Card. Ganganelli.
✠ Ego M. A. Tit. Sanctæ Mariæ de Pace Presbyter Cardinalis Columna.
✠
✠

✠ Ego

✠
✠
✠
✠
✠
✠

✠ *Ego S. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Presbyter Card. Buonaccorsi.*

✠

✠ *Ego J. C. Tit. SS. Joannis & Pauli Presbyter Card. Boschi Major Pœnitentiarius.*

✠ *Ego L. Tit. S. Anastasiæ Presbyter Card. Calinus.*

✠

✠ *Ego A. Tit. Sanctæ Mariæ in Via Presbyter Cardinalis Columna Branciforti.*

✠

✠

✠ *Ego P. Tit. S. Mariæ Transtiberim Presbyter Cardinalis Pamphilius.*

✠

✠ *Ego Ph. M. Tit. S. Chrisogoni Presbyter Card. Pirellius.*

✠ *Ego A. Sanctæ Mariæ in Via-Lata Prior Diaconorum Cardinalis Albanus.*

✠ *Ego N. S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.*

✠ *Ego D. S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Ursinus.*

✠ *Ego Fl. Sanctæ Mariæ in Porticu Diaconus Card. Chisius.*

✠ *Ego A. M. Sanctæ Agathæ ad Suburam Diaconus Cardinalis Torrigiani.*

✠

✠ *Ego J. C. Sancti Cæsarei Diaconus Card. Caracciolus de Sancto Bono.*

✠ *Ego N. Sancti Gergii in Velabro Diaconus Card. Perrelli.*

✠ *Ego A. Sancti Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Corsinius.*

✠ *Ego A. Sanctorum Viti & Moddsti Decanus Cardinalis Nigronus.*

✠ *Ego Ae. S. Sancti Adriani Diaconus Card. Piccolomineus.*

✠ *Ego*

✠ *Ego X. Sanctæ Mariæ de Scala Diaconus Card. Canale.*
✠ *Ego B. Sanctorum Cosmæ & Damiani Diaconus Cardinalis Veterani.*

✠
✠
✠
✠
✠
✠

(L ✠ S.) C. Card. Pro-Datarius. A. Card. Nigronus.

VISA.

De Curia J. Manassei.

L. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Regestrata in Secretaria Brevium.

Vincentius Macedonius Sacrorum Rituum
Congregationis Secretarius.